

stillet under Nr. 111 af et æret Medlem af Udvalget og mig. § 50 i det foreliggende Hærløvsforslag har i sit første Udfnit en Bestemmelse, der er optagen ordret efter den gjældende Hærløvsforslag og som bemyndiger Krigsministeren til at foretage Forfættelse af Befalingsmændene saaledes, som han finder det rigtigst, naar kun det hele Antal af Befalingsmænd ikke overstrides. Her er tilføjet to Tillægsbestemmelser, der ikke have været i den tidligere Lov, og disse ere ikke gjorte til Gjenstand for nogen Motivering i Betænkningen. Der har derfor været Tvivl tilstede i Udvalget om, hvorledes de egentlig skulle forstaaes. Hvad den første angaar er der ingen Uenighed om, at den er rigtig. Den gaar ud paa, at det skal være Krigsministeren tilladt i Tilfælde af Krig at oprette Poster udover dem, der ere nævnte i de foregaaende Paragrafer om Rammene, og i dem ansætte Befalingsmænd, der ere nævnte i disse, naar kun ikke det hele Antal af Befalingsmænd overstrides. Det er vistnok en vigtig Bestemmelse, kun ere Udtrykkene ikke aldeles klare og bør maasse endres ved 3die Behandling. Endelig kommer det sidste Stykke, der har givet Anledning til Ændringsforslaget. Det gaar ud paa: „At forsaavidt der midlertidig maa holdes Numre ledige i en Grad, kan Antallet af Numrene af lavere Grad forøges med et tilsvarende Antal“. Spørgsmaalet kunde nu være: er Meningen deri den, at det skal være Krigsbestyrelsen forbeholdt at holde Generalsnumre, Oberstnumre eller lignende Numre ledige. Det kan jeg ikke antage, thi jeg kan ikke tænke mig Muligheden af, at Hæren skulde komme ind i saadanne paradisiske Tilstande, at der f. Ex. ikke skulde være Kapitainer eller Premierlieutenanter, som havde tjent i 4 Aar. Derimod kan jeg tænke mig, hvad vi desværre altfor godt vide af sørgelig Erfaring har været Tilfældet, at Forholdene kunde stille sig saaledes, at man ikke havde de nødvendige Kræfter til at faae Premierlieutenants- eller Sergentsnumrene besatte, og i saa Fald vil jeg finde den tilføiede Bestemmelse til Paragrafen fuldstændig rigtig, idet den saa hjemler Krigsbestyrelsen Ret til at forøge Antallet af de Sekondlieutenanter og Korporaler, som i Genhold til Hærløvens Bestemmelser maa være tilstede. Der har imidlertid, som bemærket, været Tvivl om, hvorledes Bestemmelsen skal forstaaes, og derfor have vi tilladt os at stille dette Ændringsforslag, som jeg ikke antager vil møde Modstand fra den høitærede Krigsministers Side, idet jeg iøvrigt meget gjerne skal tage det tilbage, hvis den høitærede Minister ønsker det, for at Udvalget da mellem 2den og 3die Behandling kan drøfte, hvorledes det paagjældende Sted i Paragrafen er at forstaa, thi det er jo kun det Ændringsforslaget tilsigter. Da jeg har faaet Ordret, turde det maasse være mig tilladt at fremsætte nogle Bemærkninger til, hvad der er fremkommet fra forskjellige ærede Talere. Man har

i § 9 optaget en Bestemmelse, der efter min For-
 mening er overflødig, forsaavidt som den findes i
 Værnepligtsloven, nemlig Bestemmelsen om, at
 det aarligt udfkrevne Mandskab, der er fundet
 tjenestedygtigt til den egentlige Krigstjeneste, skal
 indfalbes, men man mente i Udvalget, at en
 saadan Bestemmelse ikke kunde gjentages lidt nok.
 Jeg er tilbøjelig til at tro, at man vilde have
 indført den mange andre Steder endnu, men om
 det kunde nytte Noget, navnlig i den Retning,
 man ønskede, tvivler jeg om. Det er ikke her
 Stedet at gaa ind paa, hvad den almindelige
 Værnepligts Gjennemførelse har ført til i de
 forskjellige Stater, men jeg tillader mig at tro,
 at den ikke nogetsteds i Verden er bleven gjen-
 nemført af den ganske simple Grund, at man ikke
 har haft Naad dertil. Saasnart man kommer
 til den almindelige Værnepligt og vil udskrive
 alt tjenestedygtigt Mandskab og vil give det en
 forvarlig Uddannelse, saa kommer man til saa-
 danne finantsielle Byrder, at man ikke kan bære
 dem. Hvad gjør man saa? Man gaar een af
 to Veie. Enten giver man Mandskabet en daar-
 lig Uddannelse, eller man giver skærpede Be-
 stemmelser, der gjøre, at man ikke faar alt det
 Mandskab ind, som man under andre Forhold
 vilde faae. Naar vi engang komme til at drøfte
 det Spørgsmaal ligeoverfor den ærede Minister,
 som det nærmest vedrører, nemlig den ærede
 Justitsminister, vil der være Anledning til at
 udtale sig om de forskjellige Forandringer, der
 ere blevne truffet vedkommende Bestemmelserne om
 Mandskabets Udførelse. Velighedsvis skal jeg
 dog nævne en Bestemmelse, som jeg ikke kan tro,
 at det er rigtigst, at man har truffet, og det er
 en, ved Hjælp af hvilken en stor Mængde skippe
 fra Krigstjenesten, nemlig Bestemmelsen om Bryst-
 maalet, der fastsætter dette til 30 Tommer for
 Alle, uanset Høiden, saa at for Exempel en ung
 Mand paa 62 Tommer skal være lige saa bred
 over Brystet som den, der er 75. Brystmaalet
 har hos os tidligere været 28 Tommer, og vilde
 man gjøre en Forandring, saa forekommer det
 mig dog, at der ved Fastsættelsen burde have
 været taget Hensyn til Høiden. Jeg maa maasse
 ligeledes benytte Veligheden til at henlede Op-
 mærksomheden paa et Land, som altid spiller en
 vis Rolle i vore Forhandlinger om Hærløven, og
 det er Schweits. Som bekendt har Schweits 1874
 vedtaget en forandret Hærløvsforslag, som har paalagt
 Schweitsforbundet meget betydelige Byrder, og da
 vi ogsaa pleie at anstille sammenlignende Be-
 tragtninger om Udgifterne til Hærvæsenet, kan
 det muligvis interessere de Herrer at erfare, at
 de aarlige Udgifter, som Schweits efter den for-
 andrede Hærløvsforslag af 1874 har paalagt sig, beløbe
 sig til 30 pCt. af samtlige Udgifter, altsaa en
 Krediedel, og denne Udgift er alene til Hæren.
 Men nu en anden Erfaring fra samme Land.
 Det er det Land, der, som Alle vide, længst har